

3. Великий енциклопедичний юридичний словник / За редакцією акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. – К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. – 992 с.

4. Яценко К. Місце гармонізації в процесі адаптації законодавства України до законодавства Європейських Співтовариств / К. Яценко // Український часопис міжнародного права. – 2003. – № 1. – С. 55–61.

Кравченко К.О.

студентка,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМ ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА. ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВСТВА

На сьогодні в українському законодавстві використовується поняття «державно-приватне партнерство» як переклад західного варіанту Public Private Partnership, що звужує розуміння даного адміністративно-правового інституту і не відображає його взаємозв'язок із публічною адміністрацією. Відповідно, одним із завдань нашої роботи є розробка пропозицій щодо приведення вітчизняного законодавства у відповідність з традиційною адміністративно-правовою доктриною, що сформувалася на теренах нашої держави. Наступним і основним завданням цієї статті є відображення форм проведення публічно-приватного партнерства в Україні з урахуванням правового досвіду Великобританії.

Актуальність теми дослідження обумовлена наступними чинниками: існування невідповідностей у законодавстві щодо форм публічно-приватного партнерства, відсутність єдності розуміння даного поняття та його взаємозв'язку з іншими інститутами адміністративного права, що пов'язано з відносною новизною зазначеної концепції.

Для цілей нашої роботи необхідно визначити поняття публічно-приватного партнерства (ППП). Отже, PPP являє собою спільну діяльність публічного і приватного партнерів, що охоплює всі види взаємодії направлені на забезпечення реалізації державної політики для задоволення публічного інтересу. Предметом, на який спрямована така взаємодія, можуть слугувати підвищення якості надання послуг або розвиток інфраструктури.

У цій роботі використано досвід Великобританії, оскільки саме з цією країною пов'язаний один із перших адміністративно-правових документів, спрямованих на регулювання відносин між публічним і

приватним партнером. Так, Уряд Джона Мейджора на початку 90-х років вніс ініціативу приватного фінансування (Private Finance Initiative, PFI), що стала першою системною програмою, яка була спрямована на стимулювання приватних інвестицій. Відповідно до PFI публічна адміністрація замовляла приватним інвесторам будівництво масштабних об'єктів, що потребували значного капіталовкладення, за рахунок приватних осіб. Коли будівництво закінчувалося об'єкт передавався в довгострокову оренду державі, що дозволяло повернення приватних інвестицій через механізм сплати орендних платежів. Після закінчення строку оренди об'єкт повністю повертався державі найчастіше безкоштовно [2, с. 67].

Нижче визначено форми взаємодії публічного і приватного партнера, що виділяють у Великобританії.

1. Приватна фінансова ініціатива – домовленість, згідно з якою державний сектор укладає контракт на придбання послуг з боку приватного сектора на довгостроковій основі [4]. В Україні така форма партнерства наявна за рахунок існування адміністративних договорів.

2. Концесія – договір, згідно з яким публічна адміністрація надає приватному підприємству виключне право будувати, експлуатувати і обслуговувати окремий актив протягом значного періоду часу. Яскравим прикладом є надання концесії на тунелі або мости [4]. У вітчизняному законодавстві зазначене питання регулюється Законом України «Про концесії» [1].

3. Партнерство стратегічної інфраструктури являє собою угоду між публічним сектором і приватним партнером, яка призначена для вирішення ряду питань інфраструктурних проектів протягом певного періоду часу. Юридичною основою зазначеної моделі може бути створення спільного підприємництва або укладення адміністративного договору. Цей вид партнерства використовується, якщо у проекті наявні послідовні фази або аналогічні види робіт, невизначеність щодо термінів і точних етапів роботи, а також можливі переваги від приватного сектора щодо комерційного планування [3]. Зазначена модель не має свого відображення у вітчизняному законодавстві, оскільки останнє спрямоване лише на загальне регулювання партнерства та не відображає усього спектру можливих форм. Такий підхід спостерігається і стосовно наступної форми публічно-приватного партнерства.

4. Організації громадської доставки (інтегратори). При такому підході владний суб'єкт закуповує організації громадської доставки (інтегратора) для управління проектом шляхом попередньої підготовки закупівель, будівництва та введення в експлуатацію. Приватний партнер управляє закупівлями базових активів і послуг та інтегрує їх для надання послуг публічній адміністрації. На відміну від моделі партнерства стратегічної інфраструктури інтегратор (приватний партнер) не надає

послуги самотійно, а виконує лише посередницькі функції, чим допомагає оптимізувати роботу владного суб'єкта [4].

5. Спільні підприємства можуть набувати різних форм, включаючи наступні: акціонерні товариства та товариства з обмеженою відповідальністю. Британський уряд випустив інструкцію для органів державного сектора, які формують спільні підприємства з приватним сектором [3]. Вказаний вид правовідносин немає чіткого регулювання в українському адміністративно-правовому законодавстві, оскільки існування спільних підприємств відображено лише як концепція господарського права.

Отже, відповідно до проведеного аналізу можна виділити наступні пропозиції: по-перше, необхідно врегулювати на законодавчому рівні такі форми взаємодії публічного і приватного секторів як партнерство соціальної інфраструктури та організації громадської доставки; по-друге, відокремити спільні підприємства, що діють у межах господарського права та ті, що мають регулюватися адміністративним законодавством в залежності від їх спрямування. Так, діяльність перших з них спрямована на задоволення інтересів приватних осіб в той час як другі мають на меті задоволення публічного інтересу.

Список використаних джерел:

1. Про концесії : Закон України від 16.07.1999 № 997-XIV (поточна редакція від 10.11.2013, підстава 640-18) // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1999. – № 41. – Ст. 372.
2. Сатановська М. Державно-приватне партнерство як об'єкт адміністративно-правового регулювання / М. Сатановська // Национальный юридический журнал: теория и практика. – 2014. – № 8. – С. 65–71.
3. HM Treasury A guidance note for public sector bodies forming joint venture companies with the private sector [Електронний ресурс] / HM Treasury. – 2001. – Режим доступу: <http://www.mfcr.cz/cps/rde/xbcr/mfcr/en-guidance2.pdf>
4. HM Treasury Infrastructure procurement: delivering long-term value [Електронний ресурс] / HM Treasury. – 2008. – Режим доступу: http://www.hm-treasury.gov.uk/d/bud08_procurement_533.pdf